

skabsfuldt, hvis det er sandt – derfor er det heller ikke sandt.

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jamen jeg må sige til hr. Holger K. Nielsen, at Israel ikke har overtrådt nogen sikkerhedsrådsresolution. Det er generalforsamlingsresolutioner, hr. Holger K. Nielsen tænker på, det er ikke sikkerhedsrådsresolutioner, for der er ikke vedtaget nogen. Derimod blev der vedtaget en stribe sikkerhedsrådsresolutioner mod Irak, som ikke blev overholdt, og derfor støttede vi jo også SR-regeringen i 1998.

Kl. 20.10

Jeg er enig med hr. Holger K. Nielsen i, at skaderne i Irak og omkostningerne fra dem er forfærdelige. Det er vi helt enige om. Sunni-shia-konflikten er mere ondskabsfuld, end man kunne have forestillet sig. Det er vi enige om.

Men igen: Hvad er alternativet? Det er at sige: Jamen så må vi bare lade det hele i stikken og lade disse ekstremister skalte og valte, som de vil. For hvorfor er det blevet så farligt og desværre alt for ofte alt for ondt?

Det er det jo, fordi ekstremisterne ønsker, at det skal være så ondt, så de kan få lov til at tage det hele. Det er jo det, der er pointen. Som Kaj Munk sagde engang: Hvis de pæne mænd ikke vil handle, så tager bisserne jo magten i verden.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Nej, pointen er: Kan det virkelig være rigtigt, at man kan komme igennem med en argumentation om, at der skal være så grusomme konsekvenser, fordi man ikke overholder en resolution?

Jeg mener, hvis det var regimeskiftet, der var målet, hvis det var, fordi Saddam Hussein havde masseødelæggelsesvåben, så kunne man måske diskutere det, men problemet er jo så, at regeringen laver sin helt egen hjemmestrikkede argumentation, som ingen andre i denne verden er kommet igennem med i deres respektive lande. Tony Blair forsøgte, det ved jeg godt. Bush forsøgte det, men det lykkedes ikke, for den er så absurd, at det skriger til himlen.

Det er jo kun her i Danmark, at det er lykkedes regeringen at komme igennem med den hjemmestrikkede argumentation. For det holder jo ingen steder, at det skal have så grusomme konsekvenser, at man ikke overholder en FN-resolution. Der er intet forhold imellem,

hvad der er brøden, og hvad der er konsekvenserne.

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jamen det er jo bare mærkeligt. Ja, SF har været imod hele tiden og formentlig også imod regeringen i 1998, det kan jeg ikke huske. Jeg ved ikke, hvad hr. Holger K. Nielsen sagde, da han hørte følgende: at det ud fra en helhedsvurdering af den lange række af allerede vedtagne resolutioner er velbegrundet, at det internationale samfund om nødvendigt svarer igen med militære magtmidler.

Det var det, resolution 678 gav bemyndigelse til. Det her var min henvisning til resolutionen fra 1998 under SR-regeringen. Det er det samme argument, vi har brugt.

Så skal jeg lige minde hr. Holger K. Nielsen om – nu har han ikke været så slem som så mange andre i dag – at han den 19. marts 2003 sagde: Det handler om, at Saddam Hussein har masseødelæggelsesvåben. Og det er jo det, våbeninspektørerne er i gang med at undersøge. De er i gang med at få det afmonteret.

Det blev altså sagt som en kendsgerning, vil jeg sige til hr. Holger K. Nielsen. Jeg bebrejder ikke, at hr. Holger K. Nielsen sagde det. Det var den almindelige viden, som alle leverede. Så jeg mener stadig væk, at vores argument var og er, at hvis man giver en sidste chance fra verdenssamfundets side, så er verdenssamfundet en partitiger, hvis man så siger: Nej, det mente vi ikke alligevel.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Den sidste spørger, jeg har, er hr. Ole Vagn Christensen.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg har også tilladt mig at bruge ordet løgn. Jeg synes, at vores udenrigsminister argumenterer vældig flot, altså med handlingerne fra 1998 til 2003. Men det bortforklarer jo ikke, at den strid, der er imellem dem, der vedtog at gå i krig, og så dem, der var imod at gå i krig, består i, at man ville give våbeninspektørerne lidt mere tid, og at våbeninspektørerne havde bedt om det. Og så er der jo sådan ligesom det der flor af omsvøb, eller hvad man nu skal kalde det, omkring den danske udtalelse om, hvorfor vi gik ind i krigen.

Jeg vil gerne stille udenrigsministeren det der spørgsmål, som mange stiller os andre: Var vi